N° 100. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 21 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,60. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

— Een groote menigte volk vereenigde zich zaturdag ll. [in] de kruisstraat Bussi te Parijs: daar wandelde een per[s]oon voor het numero 5 in de *rue de Seine*. Deze persoon [w]as een wijnkoopers gast, zeer wel gekleed en die een plak[k]aat op zijnen rug droeg, met de woorden: «Ik verwacht hier de betaling van dertig flesschen Bordeaux, geleverd aan de heer *Alfred C...* student in de regten; ik moet geld of [m]ijne koopwaar hebben." Men begrijpt dat de koopwaar ver[ge]te zoeken was; ook het geld lag gewis niet *zeer naby* of *gereed*; maar de eigenliefde des students heeft zulke voor [z]ijne deur wandelende beleediging niet kunnen verdragen; [n]a een uur gewandeld te hebben, werd de wijnkoopers[k]necht geroepen, en deed bij de terugkomst het geld in zijn [b]eurszak rammelen.

BELGIE.

BRUSSEL, den 16. Augustus. Van alle kanten hebben [w]ij de gunstigste berigten nopens de aardappelen, die dit [ja]ar een rijken oogst in Belgie zullen opleveren. De prijs [w]ordt dagelijks minder.

— Uit Luik schrijft men, dat den 15. Augustus in de gemeente Jupille, in een hopakker, een officier van het 11e reg. vermoord is gevonden. In de linkerzijde had hij eene doodelijke wond.

— Wij vernemen dat bij het laatste onweder de blik[s]em te Leuven geslagen is in eene woning, waar zeven menschen bij elkander waren, welke allen doodelijk door denzelven getroffen zijn.

Te Turnhout zou, ten gevolge van het weder, een molen geheel verbrijzeld wezen.

NEDERLANDEN.

— Z. Exc. de Minister van Finantien heeft, bij resolutie [v]an den 15. dezer, eene 200e loterij vastgesteld, die be[sta]an zal uit 21000 loten, 10,500 prijzen en 2 premien. [V]oorloopig zal een getal van 1000 loten worden afgezon[d]erd en beschikbaar gehouden, om als geheele loten tegen [de]n inlegprijs te kunnen worden afgegeven. De collecte [za]l geopend worden op maandag den 14 September 1846, [e]n gesloten op zaturdag den 26. dierzelfde maand. De trek[k]ing van de eerste klasse zal aanvangen op den 12 Octo[be]r. De laatste 100 nommers zullen op zaturdag den 2. [Ja]nuarij 1847 worden getrokken.

— Bij besluit van Z. M., van den 15. dezer, wordt be[pa]ald, dat op den 6. september e. k. buiten koers zullen [w]orden gesteld de *daalders* of stukken van *een gulden en vyf[ti]g cents* en van *vyf schellingen*; zullende de inwisseling van [de]n 1. tot den 8. september plaats hebben.

ZWOLLE, den 18 Augustus. Eene arbeidster aan de [De]demsvaart beviel op den 1. Augustus jl. van twee wel[ge]schapene kinderen, een zoon en eene dochter. Naar de [om]standigheden, bevonden zich de moeder en kinderen in [go]eden welstand tot den 7. Augustus, als wanneer de moe[de]r, op de gewone wijze op nieuw bevallende, een leven[lo]os wezen ter wereld bragt, eene eenigzins menschelijke [ge]daante hebbende, doch overigens geheel zonder vorm, [e]n welk wezen eene zwaarte had van nagenoeg 2 pon[de]n. De beide kinderen en de moeder zijn na deze be[va]lling minder welvarende en verkeeren in zwakken toe[st]and.

— Eene nieuwe soort van industrie begint zich alhier te openbaren, namelijk, die der hofétiquette, waarin onze aankomende jongelingschap van goeden huize wezenlijke vordering maakt, en veel voor 's Konings huis belooft. Overijssel wordt meer en meer eene kweekschool voor kamerheeren, en zal in dat opzigt spoedig de afgunst van eene zee van oude en nieuwe jonkers in andere provinciën opwekken. Zoo heeft het Z. M. den Koning genadig kunnen behagen, om als een blijk zijner individuele gunst, den heer mr. baron *Bentinck tot Schoonheten*, regter in de arrondissements-regtbank te Zwolle, te verheffen tot den rang van H. Ds. buitengewonen kamerheer. Zwolle boogt reeds op een aantal dezer buitengewone bedienden van 'skonings kamers, dat naar alle waarschijnlijkheid nog toenemen zal, want de eer is aanstekend; doch men vindt het vreemd, dat voor het pleizier en de bevoegdheid, om verguld op snee onder zijne medeburgers te verschijnen, en hen in de oogen te mogen steken, geene retributie hoegenaamd aan de schatkist verbonden is. Eene belasting op de ijdelheid der grooten zou in Nederland van dag tot dag productiever worden, en wel zoo billijk zijn, als op het verkoopen van pijpendoppen en het knoopendraaijen, waarmede zich de arme geneert.

WINTERSWIJK, den 15. Augustus. De landverhuizing naar Noord-Amerika uit deze streken neemt op eene verbazende wijze toe. Uit deze gemeente van ruim 8000 zielen zijn thans omstreeks 950 menschen derwaarts verhuisd, en een nog grooter getal maakt zich thans tot de reis gereed, meestal bestaande uit boeren en ambachtslieden, welke hunne eigendommen, grootendeels bestaande in landerijen, huisraad en nog te velde staande vruchten eerst verkoopen, waarvan het natuurlijk gevolg is, dat de waarde van vaste goederen in deze gemeente reeds 25 à 35 pCt. gedaald is, zoo mede de huurprijs en pacht daarvan van 15 tot 20 pCt.

Indien de brieven van de reeds in Noord-Amerika gevestigde menschen van hier even gunstig blijven als tot hiertoe, zal over een jaar stellig een derde, zoo niet de helft der inwoners, uit deze gemeente derwaarts verhuizen.

Als oorzaken hiervan worden opgegeven de voor deze klasse zoo zeer drukkende belasting op het gemaal, geslagt en personeel en de ijverige bemoeijingen van den alhier gevestigden agent van Rotterdamsche reeders, welke eene premie per kop ontvangt, die hij op het schip levert.

MIDDELBURG, den 19. Augustus. Wij zijn in staat gesteld te kunnen mededeelen, dat bij het provinciaal gouvernement berigten zijn ingekomen omtrent de navolgende ongelukken, welke, ten gevolge van het in den namiddag van donderdag den 11. dezer maand gewoed hebbende onweder, hebben plaats gehad.

Op den voormelden namiddag, ongeveer ten half zeven ure, is eene koe, toebehoorende aan den landman *Adriaan Jasperse*, onder Vlissingen, op eene weide aldaar, door het hemelvuur doodgeslagen.

Omstreeks terzelfder tijd is eene schuur, staande op de hofstede van den baron *van der Linden d'Hoogvorst*, onder de gemeente Graauw en Langendam, door den bliksem getroffen, met dat gevolg, dat die schuur, met de zich daarin bevindende tarwe, rogge, erwten, hooi, stroo, wagens, karren, bouwgereedschappen enz., mitsgaders een stier, 3 varkens, een veulen en ruim 200 schapen, eene prooi der vlammen is geworden. Door de spoedig, ook uit Hulst, aangebragte hulp is het woonhuis kunnen behouden worden. De schade door dit onheil veroorzaakt wordt op ruim f 7000 begroot, terwijl niets tegen brandschade was gewaarborgd.

Ongeveer een half uur vroeger is een hoop hooi, staande op de hofstede van *A. Bauwens*, onder Sas-van-Gent, door den bliksem in den brand gestoken. Het heeft der activiteit van het personeel der brandspuit dier stad mogen gelukken, het in de nabijheid staande woonhuis te behouden, zoodat zich de brandschade tot het gemelde hooi heeft bepaald, wordende die schade op f 30 begroot.

VLISSINGEN, den 20. Augustus. Het strekt ons tot genoegen te kunnen melden, dat het Z. M. den Koning bij Hoogstdeszelfs besluit van den 17. julij jl., heeft behaagd te verleenen aan *A. Kz. van Noppen*, onderwijzer in de wiskunde alhier, een octrooi voor den tijd van 10 jaar, voor eene *verbeterde uitvinding van lands- en scheepsbrandspuiten*, en met betrekking tot het zamenstel dier werktuigen, door bevoegde hand ons toegezonden, het volgende nader te kunnen mededeelen.

De brandspuiten zijn van verschillende grootte en vorm, en kunnen naar drie onderscheidene constructien vervaardigd worden. De uitvinder noemt dezelve *een elkander regelmatig ondersteund stelsel*, omdat deze spuiten, zoo met betrekking tot derzelver voeding, als met betrekking tot haar vermogen, elkander ondersteunend, kunnen gebezigd worden, waardoor, naar gematigde berekening, zonder overspanning van kracht, bij 30 à 35 slagen per minuut; 18000 tot 21000 ned. kan waters per uur achtervolgens tot eene hoogte van 31 en 24 ned. ellen kunnen opgevoerd worden, dat alzoo de nok van een aanzienlijk hoog gebouw zal kunnen bereiken.

De aangebragte verbeteringen bepalen zich hoofdzakelijk tot de onderlinge verhouding der afmetingen, en den vorm van meest al de bijzondere deelen van den pomptoestel, waardoor de uitwerking meer in overeenstemming aan het aangebragt vermogen zal beantwoorden, dan in de tot dusverre gebruikelijke spuiten wordt waargenomen, of van dezelve te vorderen is.

Ofschoon wij, uit aanmerking van de bedrevenheid des ontwerpers, in de werktuigkunde en andere toegepaste wetenschappen, zoo wel als van deszelfs bekende naauwkeurigheid, alle reden hebben, te vooronderstellen, dat zijn arbeid hem tot eer en der maatschappij tot nut zal verstrekken, willen wij dezelve echter door geenen ophef aankondigen, maar liever behouden wij ons voor, om in het vervolg van den uitslag der proeven een getrouw verslag mede te deelen.

GEMENGDE BERIGTEN.

Rotterdammers, herinnert ge u het voorvaderlyke tien uit de klok nog, die aangename, welluidende nachtwachts-galm, die, als een tooverstaf, het avondmaal op den familie-disch deed verschynen? en het elf uit de klok, dat u van uit het verkwikkende hoekje van den haard noodigde tot de lieve rust in Morpheus armen, en dan de andere uit de klokken, die tot tydperken der slapelooze nachten dienden? Verdwenen zyn ze alle deze bekoorlyke uit de klokken! De hooglofelyke overheid stelde eene politie in die wel is waar des daags dikwerf luidruchtig is, maar des nachts aan een pythagoriech euvel mank gaat en dan in het geheel niet spreekt. De regering heeft de avond-chronologie der Maasstad-bewoners in de war, en tevens wanorde in de woningen der ingezetenen gebragt. Mogt ten minste het tien en het elf uit de klok weder aan hunnen nachtelyken horizont verschynen, en mogten de regeringsleden beseffen, daar klapwacht evenzeer als stille wacht, wanneer zy hand aan hand gaan, de aanranders der openbare veiligheid in bedwang houden, hoe weinig byval het vindt, goede, oude gewoonten af te schaffen en hoegenaamd niets tot schadeloosstelling in de plaats te geven! — Goliad staat op het punt van gecoloniseerd te worden. — Zyne Heiligheid de Paus heeft het verheffen tot den kardinaalsstand van lieden, die lang of kort staatsbaantjes hadden bekleed, afgeschaft; werd die regel in Holland toegepast, dan bleef het personeel der Eerste Kamer in status quo. — Ontdekt een dolle hond te Breda. — It. de vee-longziekte te Zwolle. — De Fransche departementen

[LE] CORRICOLO OF EEN VERBLIJF TE NAPELS.

(*Naar het fransch van* ALEXANDER DUMAS.)

(Vervolg en slot van onze vorige)

—

[D]e lazzarone hervatte zijn gesprek met den invalide en de En[gel]schman zijne teekening.

[—O], ik zeer voldaan, zeer voldaan ben, zeide de Engelschman, [hoe] meer teekeningen ik wilde maken. — Laat ons dan zoo voort[gaa]n, zeide de lazzarone.

[D]e gelegenheid ontbrak dan ook niet hiertoe, want de ouden [had]den te dien aanzien een tamelijk losbandigen smaak. Binnen [. . .] uren had hij een zeer goed voorzien album.

[M]iddelerwijl was men aan eene opgraving gekomen. Naar het [schij]n was dit het huis van een rijken partikulier, want men [haalde] er eene menigte standbeeldjes en andere rariteiten uit, de [eene] nog kostbaarder dan de andere, en bragt die dadelijk in het [huis] daarnaast. De Engelschman trad dit in een museum voor [een] oogenblik herschapen huis binnen, en zijn oog viel dadelijk [op] een satyrsbeeldje van zes duim hoog, dat alle eigenschappen [had], om zijne aandacht te lokken.

[—Ha]! zeide de Engelschman, dat beeldje wil ik koopen. — De [Konin]g van Napels het niet wil verkoopen, zeide de lazzarone. — [Ik] voor betalen zal wat men wil, om milady te maken lag[chen]. — Ik zeg u, dat het niet te koop is. — Ik zal betalen [dubbe]l, driedubbel, vierdubbel. — Verschoon mij, excellenza! [zeide] de lazzarone, ik heb u reeds tweemaal raad gegeven, waar [gij u] wel bij bevonden hebt, wilt gij dat ik u nog een raad geef? [— Ja]. — koop het beeldje niet, maar steel het. — O, o, o! dat [is] origineel is. — Ja, maar daar is Castor, die twee goede oogen [en a]llen goede tanden heeft, en die, zoo gij er maar eene hand aanslaat, u naar de keel zal vliegen. — Ik, Castor zal geven een kogel. — Gij kunt beter doen, neem een kreupelen invalide. Daar gij nagenoeg alles gezien hebt, zult gij het beeldje in uwen zak steken, en wij zullen op de loop gaan. Hij zal schreeuwen; maar wij hebben goede beenen en hij niet. — O! zeide de Engelschman, nog meer opgetogen over deze raad dan over de voorgaanden, ik wil hebben den kreupelen invalide; daar zijn drie piasters voor u, omdat gij den kreupelen invalide hebt uitgedacht.

En om den blinden invalide en vooral zijn hond geen argwaan te geven, ging de Engelschman heen, en deed alsof hij eene fontein van schelpwerk bewonderde, terwijl de lazzarone den kreupelen invalide ging zoeken.

Een kwartieruurs daarna kwam hij terug met eenen invalide met houten beenen; hij wist, dat de Engelschman niet op het geld zag, en bragt het beste mede wat hij in die soort had kunnen vinden.

De blinde gids ontving drie carlini, twee voor hem en een voor Castor, en daarop werden beide weggezonden.

Alleen de schouwburgen moesten nog bezien worden, het Forum en de tempel van Iris; de Engelschman en de lazzarone bezochten deze dan ook met den vereischten eerbied; vervolgens verzocht de Engelschman op eenen zoo onverschilligen toon als hij kon, nogmaals de opgraving van het pas ontdekte huis te mogen zien; zonder eenige achterdocht geleidde de invalide den Engelschman derwaarts.

Alle drie traden de kamer binnen, waar de merkwaardigheden op tegen den muur geslagene planken opgestapeld stonden.

Terwijl de Engelschman om het standbeeldje heen en weder drentelde, zonder naar het scheen er zijne aandacht op te vestigen, vermaakte de lazzarone zich met voor de deur, twee voeten van den grond, een touw te spannen. Toen dit goed vast zat, gaf hij den Engelschman een wenk, deze stak het beeldje in zijnen zak, en terwijl de invalide hem verbaasd aangaapte, sprong hij, voorafgegaan van den lazzarone over het touw, en liep wat hij kon naar den weg van Salerno. Daar vond hij een corricolo, die naar Napels terugkeerde, sprong er op, en bereikte zijne kales, die hem aan den weg del Sepolchri wachtte. Twee uren nadat hij Pompeji verlaten had, was hij te Torre del Greco, en een uur daarna te Napels.

Wat den invalide betreft, deze had eerst beproefd over het touw heen te stappen, maar de lazzarone had het voor zijne houten beenen daartoe te hoog gespannen; alstoen had hij getracht het los te maken, maar de lazzarone was eene poos visscher geweest, en wist een waren Gordiaanschen knoop te leggen. Eindelijk had de invalide, op het voorbeeld van Alexander den grooten, het willen doorhakken; maar zijne sabel, die nooit veel gehakt had, kon er in het geheel niet door, zoodat de Engelschman half weg Resina was, toen de invalide nog aan het zagen van het touw was.

Denzelfden avond ging de Engelschman aan boord van de stoomboot King George, en de lazzarone verloor zich onder zijne makkers.

De Engelschman had drie dingen gedaan, die in Napels het nadrukkelijkst verboden zijn; hij had op den koning gescholden, fresco's gecopieerd en een standbeeldje gestolen, en dat alles niet door middel van zijn geld; zijn geld had hem voor dit alles niet gebaat, maar door de vindingrijkheid van eenen lazzarone.

Maar, zal men zeggen, onder deze drie dingen is er een, die niet meer of minder is dan een diefstal. Ik moet daarop antwoorden, dat de lazzarone wezenlijk een dief is, dat wil zeggen, dat de lazzarone zijne eigendommelijke denkbeelden omtrent den eigendom heeft, die hem beletten, daaromtrent de meening van anderen aan te nemen. De lazzarone is geen dief, maar een veroveraar, hij steelt niet, hij neemt. De lazzarone heeft veel van de oude Spartanen, bij hem is de ontvreemding eene deugd, mits zij met behendigheid geschiede. In zijne oogen zijn er geene dieven, dan die zich laten vangen; ten einde dan ook niet gepakt te worden, doet de lazzarone soms in compagnie met den sbire.

Deze geregtsdienaar is dikwerf niets anders dan een lazzarone, dien de wet wapens gegeven heeft. Hij heeft een geducht voorkomen; hij is met een karabijn, een paar pistolen en een

worden door den brandgeessel, andere landen door den geldgeessel geteisterd. — Z. M de Koning laat 't zich goedgunstelyk welgevallen dat de spoorweg achter den haringvliet te Rotterdam wordt aangelegd. — Ook heeft Z. M. hoogstdeszelfs leedzyn betuigd over den pil welke het Overysselsche hof moest slikken. — Te Amsterdam zal geen lantaarnpaal opgerigt worden. — Ieder die onderwyzer aan de kust van Guinea wenscht te worden, gelieve zich op gezegeld papier by Z. E. den Minister van Kolonien te vervoegen. — 3 Fransche zendelingen vertrekken naar Amerika en 5 naar Pondichery; geluk op reis! — De Bisschop van Munster is overleden. — Te Koppenhagen zyn twee menschen respectivelyk tot den vuur- en den waterdood veroordeeld; het schynt dat Denemarken even als Nederland groote behoefte aan een nieuw wetboek van strafoordering heeft. — Door een Oostenryksch professor is een automaat vervaardigd, dat spreken kan; onze lieve Heer maakt er zoo vele, die de aardsche magten op de kussens plaatsen. Wy protesteren tegen iedere aantyging als of wy met die automaten de Nederlandsche volksvertegenwoordigers in Nederlandschen zin bedoelen, want het is volstrekt niet waar. — Baron Osy liet zich stekelige gezegden tegen de scheiding van Noord- en Zuid-Nederland ontvallen, dat de belgische minister zeer euvel opnam. — Helaas er trad een tweede Scheffer, (1) een ondier, een wangedrocht in het leven: een Roomsch-Catholyk kapellaan heeft het voorwerp zyner driften, welligt dat zyner liefde, het moordend staal in den boezem gewrongen! IJsselykheid in tyden die op menschelyke beschaving en verlichting bogen! Toen het monster dat wanbedryf bepeinsde en ten uitvoer bragt, was hy toen medelid der Roomsch-Catholieke gezindte? Was hy toen mensch, jood of christen? O neen, hy had in deze oogenblikken alle banden van godsdienst en menschelykheid verbroken en behoorde tot het duivelen-ras dat den aterling bezielde en aandreef. Gy zult niet moorden, is in het hart van ieder menschelyk wezen gegrift onverschillig op welke wyze en in welke vormen hy God, de vader aller menschen, zyne hulde brengt. Hy welke deze wet verbreekt en zyne handen trouweloos met het bloed zyns evennaasten bezoedelt, sluit zich zelve van de minste betrekking met iedere gemeente des Heere uit, en geene kudde behoeft over zulk een verworpeling te blozen; dat God de ziel des booswichts genadig zy!

(1) Deze leefde in min-gemeenschap met twee zusters, die hij beide, in een bosch nabij Deutz, moorddadig om het leven bragt.

MENGELINGEN.

Regtspleging in Algerië.

In een van de eerste jaren der verovering van Algerië, stapte eenen kweekeling van Saint-Cyr, den heer Eugène de B.., van een Fransch stoom-fregat op het strand van Mers-el-Kebir aan wal. Deze jongeling werd vergezeld door eenen ouden knecht, en hij kwam voor de tweede maal in Afrika den verlofstijd doorbrengen, welken hij van den generaal-kommandant van de school had verkregen. De wensch, om zijnen ouderen broeder, kapitein bij het tweede eskadron Spahis, in garnizoen te Miserghin, weder te zien, had hem tot die reis genoopt, gedeeltelijk dreef hem ook daartoe de herinnering aan de wilde zwijnenjagt, welke hij bij eene vroegere gelegenheid in de moerassen van den Arrach had bijgewoond. De kapitein der Spahis was, tijdens de aankomst van zijnen broeder, met den opper-bevelhebber der provincie te velde getrokken. De heer de B.. zoude zich dus uitermate hebben verveeld in eene stad, die geene andere plaatsen van uitspanning heeft dan stille Moorsche koffijhuizen en luidruchtige Europesche wijnhuizen, zoo hij niet de gelegenheid had gevonden, om op de patrijzen- en reigerjagt te gaan in de bergen, die Oran zoo schilderachtig omgeven. Zie hier nu vol̉gens eenen bijzonderen brief, hoe het met den onvoorzigtigen jongeling afliep, en wat daar al verder op volgde:

De oorlog was op dat oogenblik in vollen gang, de afzonderlijke moordbedrijven namen op eene schrikbarende wijze toe; iedere karavaan of bezending, die naar Blidiak of Mazagran vertrok, zonder door vijf of zes honderd soldaten te worden begeleid, werd onmisbaar overvallen en opgeligt of vernield; de Arabieren voerden alsdan de koppen der geslagte Franschen mede; in weêrwil van dezen staat van zaken, die buitengewone voorzorg noodwendig maakte, had Eug. de B.., vol vertrouwen op zijn scherpziend oog en den bijstand van een uitmuntend dubbel geweer, de welgemeende raadgevingen versmaad, die hem vermaanden, om zich door eenen gids of ten minste door zijn bediende te doen vergezellen. Hij ging iederen morgen op weg en keerde tegen den avond met wild beladen terug, spottenderwijze zeggende, dat men in Algerië slechts denkbeeldige dieven en fabelachtige moordenaars ontmoette. Op zekeren dag, evenwel, keerde de onvoorzigtige jongeling niet weder. Zijn knecht vertrok terstond om hem op te sporen en werd daarbij vergezeld door drie Afrikaansche jagers; men doorzocht den omtrek en onder anderen het gebergte van de Raminsa en ontdekte daar voetstappen op het krijtachtige stof van den grond; naar den kleinen indruk dier voetstappen te oordeelen, twijfelde de knecht niet, dat het die waren van de kleine laarzen zijns jongen meesters. Deze indruksels, die herkenbaar waren van den top des bergs af, strekten zich naar de westelijke helling uit, en, hetgeen opmerkelijk was, zij werden op geringen afstand gevolgd door andere breedere en diepere voetstappen, die door de vaster en scherper afteekening duidelijk aantoonden, die ze door eenen blooten voet gemaakt waren. Volgens de bekende gewoonte der inboorlingen, verried dit kenteeken eenen Arabier.

De plek, waar de soldaten en den knecht zich bevonden, was bijna eene diepte, op welke hoog gras en breedbladerige cactus groeiden. In het rond lagen ontzagchelijke rotsblokken, die door regens en ouderdom van de bergtoppen waren losgescheurd. Deze, door vossen en wilde katten bewoonde wildernis, was zeer geschikt voor het volvoeren van eenen moord. Het was daar dat de Afrikaansche jagers, geleid, door de ondervinding van eenen oorlog, in welken de militaire guerillo-bedrijven en al de listen van den Indiaanschen krijgsman herhaaldelijk voorkomen, het ten halve onder bladeren en riet verborgen lijk van Eug. de B.. ontdekten.

De rampzalige jongman was geheel naakt, uitgenomen eene sok, welke de moordenaar uit vergetelheid, hetzij bespotting aan een der voeten van zijn slagtoffer gelaten had. De blonde kleur zijner haren had eene geheel donkere tint gekregen door het bloed, waarmede zij gedrenkt waren. Eene groote gapende wonde beneden de linkerschouder konde doen onderstellen, dat Eug. de B.. onvoorbereid was getroffen. Het dubbel snijdende wapen, hetwelk tot volbrenging der euveldaad was gebezigd, had het hart door en door gestoken, zoo dat de dood oogenblikkelijk moest zijn geweest; maar uit eene overmaat van wreedheid had de moordenaar het gelaat van den Franschman schier onkenbaar gemaakt en het lijk op eene gruwelijke wijze verminkt.

Op dit gezigt bleef de knecht als versteend staan; doch de drie jagers lieten noch vrees noch ontroering blijken, hieven het lijk zachtjes van den grond op en bragten het op eene draagbaar van takken naar Oran.

Het militaire gezag begon met kennis te geven van de moord aan de scheiks der naburige volksstammen en beval hun onverwijld den schuldigen uit te leveren, onder bedreiging van zelven te zullen worden getuchtigd, bijaldien hieraan niet werd voldaan. Daarenboven deed het verscheiden detachementen in het gebergte in hinderlaag leggen, met ongmerk, om den bedrijver of bedrijvers te overvallen wanneer zij een kortstondig verblijf mogten zoeken in de menigvuldige daar aanwezige grotten. Deze in het geheim ten uitvoer gelegde maatregel had den gewenschten uitslag. Den volgenden dag, bij het krieken van de zon, bemerkte een der soldaten twee Arabische herders, die overeind staande op de berghelling, waar de moord was gepleegd, levendige gebaren maakten en een druk gesprek onderhielden. Hun onverklaarbaar verschijnen op het tooneel der misdaad, hunne verdachte houding en hunne geheimzinnige woorden waren natuurlijk geschikt, om verdenking op te wekken. Zonder eenig gedruisch te maken, omsingelden de soldaten den berg, sloten de herders in eenen onmerkbaren kring dien zij ongevoeligljk al naauwer en naauwer maakten, en plotseling zich vertoonende, drongen zij met gevelde bajonet op de Arabieren in, die, elken uitweg afgesneden ziende en dus alle poging tot vlugt of wederstand onmogelijk oordeelende, zich lieten vatten en knevelen.

Ondanks de afwezigheid van den opperbevelhebber en den voornaamste overheden werd er onmiddelijk eenen krijgsraad beleg, en, daar er geen Arabische tolk in de nabijheid was, werd eenen brigadier der Spahis, die bekend stond wegens het verstaan en gemakkelijk spreken der landstaal, in hoedanigheid van tolk aan den krijgsraad toegevoegd. Men had gedacht, de beschuldigden bedaard en neêrslagtig te zullen zien, gelijk het karakter van dat volk medebrengt, hetwelk zijne levendigste en geweldigste hartstogten tegen uiterlijke waarneming weet te bedwingen; maar tot alle verbazing waren de beschuldigden rijk aan gebaren en woorden: eene zenuwachtige rilling liep over hunne koperkleurige gezigten en hunne groote zwarte oogen wierpen blikken van wraakzucht in het rond. *(Vervolg hierna.)*

ALLERLEI.

« Dood aan de vlooijen!" riep met schrille stem, een joodje onophoudelijk door de straten. Het was marktdag en een boer, die een aartsvijand der zwarte kwelgeesten was, kocht een fleschje en vroeg toen naar de wijze om het te gebruiken. « Men neemt de flooi, zei het joodje, drikt em tusschen duim en finger, dat hij den bek komt te openen, giet nem daar een druppeltje uit het fleschje in en bersten moet hij!"

« Wel, meende de, uit het veld geslagen, boer, als hij het beestje eerst in de vingers had, kon hij het op korter manier uit het leven helpen.

« Ook goed," hernam de koopman, « dood is dood, als ze maar dood zijn."

Eene oude vrouw in het gasthuis te Brussel viel van de trappen en bleef op de plaats dood. « Och!" zeide hare medelijdende buurmaagd, « wat is het gelukkig dat die goede ziel niet ook nog een arm of been brak!"

Adeldom.

In Neêrland telt men edellieden
Wel bij de vleet:
Maar, zijn het allen edle lieden?...
Helaas, wie weet!
Al dragen allen 't merk des adels:
Ook velen 't mom,
Maar, deze laatsten kan men kennen
Aan adeldom!

Aardenburgs Depot. B.

ADVERTENTIEN.

Ondertrouwd:

J. VOS
en
M. L. MATTHIJSE.

Vlissingen,
den 20. Augustus 1846.

Algemeene kennisgeving.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 20. Augustus. Sedert den 18. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd

Therèse, C. Schutz, Rostock, tarwe; die Friede, H. Jongebloed, Archangel, rogge; Industrie, C. M. Christophéisen, Odessa, graan; the Waternymph, J. Folins, Ancona, tarwe; Louis, L. Fratello, Odessa, graan; Espanjola, ..., New-York, katoen en rijst; la jeune Marie, P. Thomas, Livorno, marmer; Anna Hendrika, H. J. Russ, Londen, tarwe; Luigia, L. Burgstaller, Odessa, graan, laatst van Falmouth.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar gezeild.

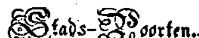
Princes Victoria, T. Jackson, Londen, the Monarch, J. Main, Hull, beide stukgoed; the Rover, J. Taylor, Engeland, Rachel, R. Hill, Londen, Bohemia, T. Nason, New-York, alle ballast; Alphonse, P. Monnier, zink, Havre-de-Grace; Phenomene, J. Petersen, Virginie, la vierge Marie, J. Zoete, Marseille, Magador, P. Doublet, Leborne, alle ballast; Mathilda, P. Fretwurst, Herkules, J. Thuroe, beide Riga, ballast.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

20 Augustus 1846.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
J. Z. Tarwe (1845) .		10.00	W. Paardenboonen .	f	6.5
N. dito dito . . .	-	9.60	W. Gr. Erwten . . .	-	8.5
N. Walch. Tarwe (1845)	-	10.25	W. Witte dito . . .	-	
Nieuwe dito . . .	-	10.20	Z. Paardenboonen . .	-	6.0
O. Rogge (1845) . .	-	8.00	N. Z. Gr. Erwten . .	-	8.0
N. dito	-	8.70	W. Koolzaad	-	9.6
Winter garst (1845)	-	5.40	Zomer dito	-	
Zomergarst	-	5.00	Raapolie . .	f	31.50 p.
Haver	-		Patentolie . .	-	33.50 -
Boekweit	-		Lijnolie . .	-	32.00 -
W Witteboonen . .	-	12.00	Lijnkoeken f 10.00 de 1040 &		
Dito Bruineboonen .	-	13.00	Raapkoeken .	-	

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds « 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Ramm kens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

sabel gewapend. De sbire is belast met de policie uit de tweede hand; hij waakt tusschen twee patrouilles voor de openbare veiligheid. In geval van compagnieschap plaatst de geregtsdienaar een steen op eene bron, om den lazzarone te kennen te geven, dat hij gerust stelen kan.

Als de lazzarone gestolen heeft, komt de geregtsdienaar voor den dag. Beide deelen alsdan als broeders

In zulk een geval gebeurt het echter wel eens, dat de geregtsdienaar bedriegt; de wereld wordt tegenwoordig zoo slecht, dat men nergens meer goede trouw vindt; ook niet bij gaauwdieven.

De regering weet dit zeer goed en tracht het te verhelpen door de geregtsdienaars telkens van wijken te doen verwisselen; alsdan moeten er nieuwe compagnieschappen worden aangegaan, nieuwe onderlinge waarborgmaatschappijen tegen gevaar opgerigt worden.

De geregtsdienaar gaat dan in hinderlaag liggen in de straat Chiaja, Toledo of Forcella, en als hij wil, kan hij er op aan, binnen een dag genoeg handelsbetrekkingen aan te koopen, die hem schadeloos stellen voor degene die hij heeft moeten opgeven.

Daar de lazzarone geene zakken heeft, vindt men hem altijd met de handen in een anders zak. Hij wordt derhalve altijd door den geregtsdienaar op heeterdaad betrapt; alsdan wordt het verdrag aangegaan. De geregtsdienaar slaat edelmoedig een losprijs voor. De lazzarone verbindt zich dien binnen een kwartier, een half uur, een uur op zijn laatst, te leveren.

Somtijds echter, gelijk ik zeide, maakt de geregtsdienaar misbruik van zijne magt, of de lazzarone van zijne behendigheid.

Op zekeren dag zag ik, de straat van Toledo doorgaande, een geregtsdienaar arresteren. Hij was onverzadelijk geweest, en zijne ondeugd berokkende hem zijne straf.

Zie hier wat er gebeurd was.

Een geregtsdienaar had een lazzarone op heeterdaad betrapt.

Wat hebt gij dien heer in het zwart afgenomen, die daar voorbij ging? - Niets, excellenza! volstrekt niets, antwoordde de lazzarone. (De lazzarone noemt den geregtsdienaar excellenza.) - Ik heb u de hand in zijnen zak zien steken. - Zijn zak was ledig. - Wat, geen zakdoek, geen horlogie, geen beurs zelfs? - Het was een geleerde, excellenza! - Wat moet gij u met dat volk in laten? - Ik heb dit te laat gezien. - Komaan, mede naar de policie. - Hoe, en ik heb niets gestolen, excellenza! - Juist daarom, domkop! Als gij iets gestolen hadt, zouden wij de zaak schikken. - Nu, dat blijft dan uitgesteld, ik zal niet altijd zoo ongelukkig zijn. - Belooft gij mij schadeloosstelling, binnen een half uur? - Ik beloof het u, excellenza! - Maar hoe? - Al wat er in den zak van den eersten voorbijganger is, zal voor u zijn. - Goed, maar ik zal zelf den persoon uitkiezen, anders zoudt gij weder zulk eene domheid begaan als daar even. - Gij kunt kiezen.

De geregtsdienaar gaat statig tegen eene fontein staan; de lazzarone gaat op zijn gemak op de straat liggen.

Verschillende personen gaan achtervolgens voorbij, zonder dat de geregtsdienaar zich beweegt. Eindelijk komt een jong, welgemaakt en netgekleed officier voorbij; de geregtsdienaar geeft een teeken.

De lazzarone staat op, en volgt den officier; beide verdwijnen om den hoek der straat. Een oogenblik daarna komt de lazzarone terug met zijnen losprijs in de hand.

Wat is dat? vroeg de sbire. - Een zakdoek, antwoordde de lazzarone. - Is dat alles? - Hoe! alles! het is fijn linnen. - Had hij slechts dezen in den zak? - (1) - In dien zak had hij anders geen. - En in den anderen? - In den anderen had hij zijnen zijden zoekdoek. - Waarom hebt gij mij dien niet gebragt? - Dien bewaar ik voor mij tot straks, excellenza! - Hoe, voor u? - Ja, zijn wij niet afgesproken, dat wij deelen zouden? - Welnu? - Welnu, ieder een zak. - Ik heb regt op beide. - Op de helft, excellenza! - Ik wil den zijden doek. - Maar, excellenza... - Ik wil den zijden doek. - Maar, excellenza.... Dat is eene onregtvaardigheid. - Zoo, spreekt gij kwaad van de bedienden der regering? naar de gevangenis, kerel! naar de gevangenis! - Gij zult een doek hebben, excellenza! - Ik wil dien van den officier. - Gij zult dien van den officier hebben. Waar zult gij hem vinden? - Hij is bij zijne geliefde gegaan, in de straat Forja; ik ga hem aan de deur opwachten.

De lazzarone gaat de straat op, slaat den hoek om en plaatst zich aan eene deur in de straat Foria.

Een oogenblik daarna komt de jonge officier de deur uit; hij heeft geene tien schreden gedaan of hij steekt de hand in den zak en bemerkt, dat deze geledigd is.

Verschoon mij, excellenza! zeide de lazzarone, zoekt gij iets? - Ik heb mijn zakdoek verloren. - Uwe excellenza heeft dien niet verloren; hij is u ontstolen. - En wie is de dief? - Wat geeft uwe excellenza als ik hem u weet aan te wijzen? - Ik zal u een piaster geven. - Ik wilde er wel twee hebben. - Gij zult er twee hebben. Maar wat doet gij nu? - Ik steel uwen zijden zakdoek. - Om mij den anderen te doen terugvinden? - Ja. - En waar zullen zij beide zijn? - In denzelfden zak. Degene, aan wien ik uwen zijden zakdoek geven zal, heeft reeds uw linnen. - Zeer goed. Wat moet ik nu doen? - Volgt mij.

De officier volgt den lazzarone; de lazzarone geeft den zijden zakdoek aan de geregtsdienaar; de geregtsdienaar steekt hem in zijnen zak. De lazzarone, thans in vrijheid, pakt zijne hielen. De officier grijpt den geregtsdienaar bij den kraag, deze valt op de knieën. Daar een zoodanige geregtsdienaar vroeger lazzarone geweest, begrijpt hij alles; hij is zelf de bestolene. Hij heeft zijnen compagnon willen bedriegen, deze heeft hem bedrogen. Ieder ander dan een lazzarone en geregtsdienaar zouden in zulk een geval doodvijanden worden, maar deze storen zich niet aan zulk eene kleinigheid, men leert den kunstenaar uit zijn werk kennen. De lazzarone en de geregtsdienaar hebben elkander als twee kunstenaars van den eersten rang leeren kennen. Pas op uwe zakken, voortaan zijn zij vrienden in nood en dood.

---

(1) In Napels draagt men altijd twee zakdoeken bij zich; een van fijn linnen, om zich het zweet af te wisschen; een van zijde om zich den neus te snuiten; zelfs zijn er elegans, die een derden bij zich dragen, om het stof van hunne laarzen te slaan, opdat einde men gelooven zou, dat zij met rijtuig gekomen waren.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BENTEN.